

רובי גמלים אסוריין לאכול בתרופה עד שיטבלו ויריב שםם,
1
שיש לחושש שרואו קרי מחלת שאביבים מתחמים בשבר האמל.
2
הגמורא מביאה בריתא לסייע לאבי הנייא נמי הבי, רובי גמלים
3
בולם רשות, כרבבי אבי, שמשוחית ורעם, הספניעס – המנהיגים
4
ספינוט, כולם צדיקים, שהחומר שדיירם בים שהוא מקום סכנה,
5
לייבם תמיד לשmins ונזהרים מלחותו. ההפנימ – הרובכים על
6
חומרים, יש מהן רשותים ויש מהן צדיקים. הגמורא מבארת מי הם
7
חומרים הרשעים וממי הם הצדיקים: איבא דאמרי, ה – הצדיקים
8
הם הרובכים על חמור דטמף – שיש לעליו אווק מעץ, שקשה הוא
9
ואין ארבים מותחים מים, ה – הרשעים הם הרובכים על חמור דלא
10
מלה, שמתחכם ארבים בשבר החמור. ואיבא דאמרי, בשנים
11
מדובר ללא אווף, אלא ה – הרשעים הם הרובכים דטמפני –
12
בעורת מאונים, רgel אחת מכאן ורגל אחת מכאן, ובארבים
13
מותחים מים, ה – הצדיקים הם דלא טמפני – שאינים רובכים
14
בעורת מאונים, אלא כרכבת הדשים ששתי רגליים מעד אחד, וכך
15
אין בארבים מותחים מים.
16
הגמורא מביאה הלכה בצורת השכבה הראוייה: רבינו יהושע בן לוי
17
לייט – קילל אמאן דגוי אפרקייד – מי שיישן בשכבה על גבו, שנאי
18
הוא לשכב כך, שפענים שומתקשה אברור בשנותו ומוגלה.
19
תמהה הגמורא: אני – האם קר הוא שאstor לשכב על גבו, וזה אמר
20
רב יוסף, פרקון – השוכב על גבו לא יקרא קריית שמע. מדיקת
21
הגמורא: קריית שמע הוא דלא יקרא, הא מגנא – לשכב לעין שפיד
22
רמי – מותר.
23
תמהה הגמורא: לעניין מגנא, כי מאי – אם מותה מעט על צידו
24
שפיד דמי, אבל לעניין קריית שמע אפיו כי מאי אפור, שמקבל
25
עליו מלבות שמים דרך שרה וגאות.
26
מקשה הגמורא: והא רבינו יוחנן דבעל בראשותה, ולא יכול לשכב על צידו
27
הגמורא: שאני רבינו יוחנן דבעל בראשותה, ולא יכול לשכב על צידו
28
לగמורא, ולכן קרא בשוכב על גבו ומותה במקצת.
29

משנה

לעיל (יא) שנינו שارد מהזומנים שהייבותasha לבודוק עצמה הוא
30
קודם השימוש, וכן לאחר השימוש. משנתינו עוסקת בנטני עדים, ככלומר, דרכן
31
דרך – מנגן בנות ייְרָאֵל שמשימות בטעני עדים, ועוד אחד לו – לבעל, لكنו אחר
32
להבחן שתמי מטלויות לצורך שימוש, עד אחד לו – לאשה, לבודוק
33
תשמש ולבודוק אם אין עליין דם, ועוד אחד לו – לאשה, לבודוק
34
עצמה אחר תשמש. והאנועות – המכחים על עצמן, מתקנות –
35
מכניות עד שליש, וכךין את הפית – להבחן עצמה בלעלת, והינו
36
לבודוק בו קודם השימוש.
37
המשנה מפרטת את הדברים במצבו דם: נמציא דם על עד שליש, אך
38
שKENICH עצמו אחר זמין ורב מהבעילה, שנידם טמאין שבעת ימים כדין
39
טומאת נדה, שהעד מוכחה שהה דם בשעת תשמש. ותהיין כל
40
אחד קרבן חטאתי, על אישור בעילת נדה בשוגן.
41
נמצא דם על עד שלשה שבדקה אויתום – מיד אחר הבעלת.
42
שניהם טמאין טומאת נדה, ותהיין בכרבון חטאתי.
43
נמצא דם על עד שלשה שבדקה לאחר זמין, טמאין שבעת ימים
44
מפסק, שהוא היה הדם בשעת תשמש, אבל אין טמאים בודאי, שמא ראותה רק לאחר תשמש. ופטורים מן הקרבן, שאין חטאתי
45
באה אלא על עבריה ודאית.
46
מבארת המשנה: איזו 'אדר' זמין, שאם בדקעה עצמה בתוך זמין זה
47
ומצא דם, טמאים שניהם מפסק, שיעור זמין ביד שטרד מן המטה
48
ותדרית (ותנתקה בערד) את פניה שלטה, והינו אווטו מקום.
49
ואחר כד – ואם בדקעה עצמה לאחר שעור זמין זה וראתה דם, דין
50
ראיה זו כסותם ראייה, כפי ששנינו בთחולת המסתכת (ב) שטמאה
51
האשה טהורת ואדם שנגע בהם תוך מעט – עת קודם הבדיקה.
52
שהושכים שמא נערק הדם מקורה מאי, ואולם אינה טמאת מטהה את
53
בועלנה כדין בעל נדה הטמא שבעת ימים, אף שבעללה תוך מעט
54
לעת, אומנם טמאו תומאת ערב כיין שנגע בו תוך מעט לעת.
55
דעה חולקת: רבינו עקיבא אומר אף טמאת מטהה את בועללה שבעללה

תווך מעת לעת.
59
60 מזרדים חקמים לרבי עקיבא ברואה בחתם שטמאה את בועללה
61 שבעת ימים כדי בועל נדה.

גמרא

שנינו במשנה שאם נמצוא דם על עד שלו או על שלה שבדקה
62
אוותיים, טמאים שניהם בודאי. מקשה הגמורא: וניחוש דלאם דם
63
מאכולות הוא – ונחשוש שמא הדם שנמצא על העד דם כינה הוא
64
שנתמכווה באותו מקום של האשה ויוצא ממנו דם, ובעת הבעלת
65
נדבק הדם באברו, והוא הדם שנמצא بعد שקין בו, ואם כן אין לנו
66
לטמאם אלא מפסק ולא בודאי.
67
68 מתמצצת הגמורא: אמר רב ביירא, אותו מקום באשה בדוק הוא אצל
69
מאכולות, ככלומר, אין מאכולות נמצאת כלל באותו מקום, ובודאי
70
שהודם מגופה הו, טמאים בודאי.
71
72 נסהח אותה, ואיבא דאמרי בשם רב זעירא, אותו מקום דחוק הוא
73
אצל מאכולות, ככלומר, אינה יכולה להכנס לאותו מקום מוחמת
74
הדקתו, ولكن טמאים בודאי.
75 שאלת הגמורא: מאי ביניינו – מה ההבדל להלכה בין שני
76
הלשונות. משיבת הגמורא: איבא ביניינו, דASHTECH פאכולות
77
רצפה – באוון שנמצאת מאכולות מעבה על העד רחוק קצת מן
78
הדם של העד, להק לישנא דאמר שאותו מקום בדוק הוא
79
מאכולות, בהכרח הא פעלפא אהאי – מאכולות זו ממוקם אחר
80
באה כשהיא כבר מעוכבה, ואם כן הדם שנמצא על העד שקדם
81
הבדיקה היה בדוק לה שנקי הו, בודאי מגופה הוא, ולא
82
מהמאכולות, טמאים בודאי. אבל להק לישנא דאמר שאותו מקום
83
רחוק הוא, אימא נדקה המאכולות באוון מקום ובעת הבעלת
84
שפש – אבר הבעלן רצפה – דחקה ומעבה, והדם שעל העד דם
85
המאכולות הו, טמאים רק מפסק.
86
הגמורא דנה בדיין עד בדיקה שנמצא עליון דם לאחר שעבר זמין מעת
87
בדיקות בה איטמר, בפרקעה עצמה בעד בדוק לה שנקי הו, ולא
88
בדקתו אחר הבדיקה, ומחתו בירקה – ודקקה בירקה את העד על
89
ירקה, ולמחר מצאה עלייה – על יrica דם. אמר רב, טמאה נדה –
90
טומאה ודאית, שאנו אומרים שהודם היה על העד ומהם בא על
91
ירקה, ואין אומרים שאינה טמאת טמא, שמא העד נkeh
92
היה והדם שעלה ירקה בא מקום אחר.
93 אמר לה ר' רב שיטי בר חייא לרבר, והוא חוששת אמרת לו – והלא
94 בעבר אמרת לנו שבאופן זה טמאה רק מספק, שמא בא הדם על
95
ירקה מקום אחר. ולא הדיברו רב מפני שחור בו, וסביר שטמאה
96
בודאי.
97 מביאת הגמורא: איתמר נמי, אמר שטמאו, אשה זו טמאה נדה –
98
בודאי, וכן מזרין להכח בכפי מדרשא, שאשה זו טמאה נדה.
99 מאמר ווסף בדיון ספק בבדיקה: איטמר, בדקעה עצמה בעד שאינו
100
בדוק לה שנקי הו, ולאחר הביקקה גיניתון בkopfsa בלבד בבדיקה
101
ולמחר מצאה עליון דם, ומעתה יש להסתפק האם הדם בא על העד
102
מנוגפה בעת הבדיקה, או שהיה עליון קודם לכן. אמר רב יוסף, בכל
103
יומי של רב חייא עד זקונתו טימא אשה זו, ולעת וקיתו של רב
104
חייא, חז בו וטירח במעשה זה.
105 מסתפקת הגמורא: איבעיא לא, רבבי קאמפר – מהי כוונת רב יוסף,
106
האם כוונתו של רב חייא אשא כו' משום נדה – בודאי,
107
שכין שיש לאשה חזקה דמים, מחזקים בודאי שהודם מגופה הו,
108
ולא היה על העד מוקדם. ולעת וקיתו טירח רב חייא משום נדה,
109
וטימא משום בתם – כדי אשא שטמאה כתם על בגודה, הטמאה
110
נספק שמא הדם מגופה הו. או דלאם כוונתו, כל ימי טימא רב
111
חייא משום בתם – טומאת ספק, ולעת וקיתו טירח מולא בלום –
112
טירחה למגרוי.
113 פושתת הגמורא: תא שמע, דתנייא, בדקעה עצמה בעד שאינו בדוק
114
לה, והזיהו בקופסא, ולמחר מצאה עליון דם, רבוי אומר, טמאה
115
משום נדה, ובפי חייא אמר טמאה משום בתם.

שבאו הדרם ממקורה. הרי שרבי שטימא האשה שבדקה בעד שאינו
בדוק, בשיטת רבי מאיר טימאה, ורבי יוסי שטירר בעד שאינו בדוק
לישיטתו טירר, שהרי גם במצוואה דם במרי רגילה טירר.

מתקשה הגמורא: אמר ליה רב אבא בריה קרבן לארכא לארכא אשוי, והא אמר
רבבי יוסי ברבי חנינא, בשטימא כמי מאיר האשה שראתה דם
בכשעשתה ערביתה, לא טימא אלא מושום ברם, כלומר, טומאת ספק
בלבד, שמא בא הדרם ממקורה, אבל לא טימא אותה טומאות ודאי,
שנאי בא הדרם ממכה שיש לה מקום מי רגלה, ואילו רב שטימא
אשא שבדקה בעד שאינו בדוק משווים נודה קנאמר שהיא טמאה.
כיצד אמר רבי זעירא שרבי טימאה בשיטת רבי מאיר.
מורתצת הגמורא: אמר ליה רב אשי, אין חמי קאנפרין, כי איתמר
נודה – מה שנאמר בשם רבבי יוסי ברבי חנינא בדעת רבי מאיר,
משום נודה איתמר – נאמר, כלומר, הנוסח שהובא בשם רבבי יוסי
ברבי חנינא מוטעה הוא, שאנו אמרנו בשם שטימא רבי מאיר
שנאי שעשתה ערביתה משוי בדקה בעד שאינו בדוק.
כדברי רבינו לענן בדקה בעד שאינו בדוק.
שנינו במשנה: נמצא על שללה לאחר זמן וכוי' וחיבין בקרבן.
נודה רפנן, איזה שיעור וסת – אוטוים' האמור במשנה שאם בדקה
שעור והמצוואה דם טמאים בודאי, משל למשן – אבל
הቤלן ועד – מטלית הבדיקה שעומדין באדר הפסקות, כלומר, אילו
יהה העדר בידיה סמור לאוטו מקום, שתיקף ביציאת שפיש נבנש עד
בבדוק. עוי – מכאן אתה אומר, וסת שאמרו לקינויו אבל לא
בדקה, כלומר, מה שנינו שאם בדקה אוטוים ומצוואה דם טמאים
בודאי וחיבין בחטא, מדובר שלא בדקה עצמה בעומק אותו מקום,
אללא קינהה מבחוין, שאליו בדקה בעומק בודאי עבר החון האמור,
אאן לטמאותם בודאי, שמא בא הדרם לאחר תמייש, ואין לחיבין
בחטא.
שנינו במשנה: נמצא על שללה לאחר זמן וכוי' טמאין מספק ופטורים
מן הקרבן (חטא).
הגמורא מביאה ביריתא המוסיפה על דברי המשנה: גניא, וחיבין
הבעל והאשא להביא אשם תלוי, שהרי הם בספק שמא ראתה הדרם
בשעת תשמייש, ובעורו על אישור בעילת נדה.
שאלת הגמורא: ווֹנָא דַרְן – והתנא של מתניתן, Mai מעמא אמר
בסטם יופטוריין מן הקרבן ומשמע אף מאשם תלי פטורים.
משיבת הגמורא: התנא סבר, שכדי ישיה החוטא חיב באשם תלוי
בעין – ציריך ישיה ספק על חתיכה ממשטי חתיכות, כלומר, שיש
לפנינו שני דברים אחד אסור ואחד מותר, ועbar על אחד מהם, בין
שוחשש שניהם מותרים, ואחר כך נודע לו שאחד מהם היה דבר
איסור ואינו יודע אליו מהם. ובוגן, חתיכה של חלב וחתיכה של שומן
לפנוי וחושב ששתיהן של שומן ואכל אחת מהן, ונודע לו שאחת מהן
חלב, ואין יודע אליו. אבל בגין שהחטיבה אחת לפניו, והלינו שהספק
שוויא על האשה זו שנעללה, האם היהת טמאה בשעת הביעלה או
בבריתא סבר שככל ספק מחייב באשם תלוי. אמון התנא
שנינו במשנה: נמצא על שללה לאחר זמן, טמאיין מספק ופטורים מן
הקרבן, איזה אחר זמן וכוי' כדי שתרדך מן המטה ותדריך פניה.
רטרמיה – ויש להקשות סתירה על שיעור החון שנינו במשנה,
MBERITIA אשנינו בה, איזה 'אחר זמן' שאמ בדקה בו טמאים רק
מספק, פריש רבוי אליעזר ברבי צדוק, שיעור זמן כדי שתוציאת ידה
תחת הבר – שתחת ראשאה או פחת הכסת – מצע ששובכת עליה,
תתظل שם עד ותבדוק בו את עצמה בעודה שוכבת במיטה. וכן
הकצר יותר מהאמור במשנה, כדי שתרדך מן המטה ותדריך פניה.
מורתצת הגמורא: אמר רב הדר, Mai 'אחר זמן' שנינו במשנה
שזמננו כדי שתרדך מן המטה ותדריך פניה, 'אחר זמן' שאם טמאים שניהם
מספק, אלא הכוונה לבאר את שיעור אחר זמן ('זמן') הוא. כלומר,
בזמן המשנה צהירך וככלומר, אחר שבר עבר שיעור החון של
טמאה מעת לעת וכו'. וنمצא שאין סתירה בין המשנה

不远处，有位年長的拉比，名叫阿別·伊本·烏茲拉，他對《希伯來聖經》有深入的研究。有一天，他在一個小鎮上遇到一個窮人，這個人身上穿著破爛不堪的衣服，腳上穿著洞洞鞋，身上還沾滿了泥巴。拉比問他：「你為什麼不回家去？」窮人回答說：「我沒有家可回。」拉比又問：「你為什麼不找個工作？」窮人回答說：「我沒有手，怎麼找工作？」拉比聽了之後，非常同情這個人，於是就送給他一些錢，並告訴他：「你拿著這些錢，去買一隻羊羔，把它宰了，煮熟後，把肉分給你的家人吃，然後把皮帶回家，用它來包裹你的身體，這樣你就不會再受寒風的侵襲了。」窮人聽了之後，非常感激，並向拉比道謝。拉比說：「別忘記，這一切都是因為你沒有家可回。」

בועלה, ומכך שניינו 'ואחר כך' מוכח שלא נחלקו בזמן האמור במשנה קודם לכן וכי שתרד מן המטה ותדריך פניהו, אלא נחלקו רק באופן שכבר עבר זמן זה.
20 במשנה הגמרא: **כבי קאמר התנא, זיהו** – שיעור כדי שתרד מן מתרצת הגמרא:
21 **אחר כך** שנחלקו רבינו עקיבא ותלמידים בדין המטה וכו' הוא זמן 'אחר כך' שנחלקו רבינו עקיבא ותלמידים בדין
22 בדיקה שנעשתה בזמן זה.
23 **תירוץ אחר לסתירת דברי המשנה והברייתא** בשיעור 'אחר זמן': רב
24 אש' אמר, אין סתירה בין המשנה לברייתא, אלא אידי ואידי תר
25 **שיעורא הו** – וזה שיעור אחד הוא, שאם יש עד מוכן בידה,
26 השיעור הוא **בדר שתרד מן המטה ותדריך את פניה** – ותבדוק
27 עצמה بعد שבידה, ובמי שמשנינו במשנותנו. אין עד מוכן בידה,
28 השיעור הוא **בדר שתושיט זיהה לתחת הבר או לתחת הקבכת**
29 ותתול עד ותבדוק בו, ובבבקרה עצמה בתוך שיעור זמן **בדר שתרד מן המטה**
30 ותדריך את פניה, מחלוקת רבינו עקיבא ותלמידים בדין הכל

- 31 מהמשנה, שהוא לזמן של הושטת היד תחת הבר והבכת ליטול העדר,
- 32 והמשנה פירושה השיעור לו שעדר בידה, והבריתא פירושה השיעור
33 לו שאין עד בידה.

34 מקשה הגמרא על רב אש' **מייתייב**, שניינו בברייתא, **אייזה אחר**
35 'זמן' שאם בדקה בתרז זמן זה טמאים שנייהם מספק, **דבר זה שאלו**
36 **רב אלעוז ברבי צדוק לפני תלמידים באושא, ואמר להם**,

לברייתא, שהזמן המבוואר בברייתא הוא השיעור של 'אחר זמן',
1 והזמן המבוואר במשנה הוא השיעור של 'אחר זמן'.
2 מקשה הגמרא: **זהא קתני עלה** – והרי שיעור הזמן במשנה נאמר על
3 מה שנינו **'מצא על שלחה לאחר זמן**, טמאין מספק ופטורין זמן
4 **הקרבן**, שעל כך פירוש המשנה **'אייזה אמר זמן'**, **בדר שתרד זמן**
5 **המטה ותדריך פניה**. וכך פריש רב חסדא שכונת המשנה לבאר
6 שיעור 'אחר זמן' הנאמר בהמשך המשנה לאחר שנינו את
7 שיעור הזמן האמור.
8 מתרצת הגמרא: **כבי קאמר** – יש ללימוד המשנה כailo היא חסלה,
9 וכבר יש לשנתה בה, **אייזה אחר זמן** שאם בדקה אז ומצאה דם
10 טמאים שניהם מספק, היינו לאחר שעבר זמן אותו עד שיעור זמן
11 **בדר שתושיט זיהה לתחת הבר, או לתחת הקבכת, ותתול עד**
12 **וتبדוק בו**, ובבקרה עצמה בתוך שיעור זמן **בדר שתרד מן המטה**
13 ותדריך את פניה, מחלוקת רבינו עקיבא ותלמידים בדין הכל

- 14 שלדעת תלמידים טמא רק טומאת ערבות, ולදעת רבינו עקיבא טמא מספק
15 שבעת ימים.

16 שוב מקשה הגמרא: **זהא אחר כך קתני** – והלא אחר שנכתב
17 במשנה שעור זמן של 'בדר שתרד' וכו' נכתב 'ואחר כך' מטעמה מעת
18 לעת ואין מטעמה את בועלה, רבינו עקיבא אומר אף מטעמה את
19